

Poučovací povinnost soudu

Poučení žalobce o tom, koho má žalovat nebo kdo v důsledku nerozlučného společenství má v řízení vystupovat na straně žalobce, není součástí poučovací povinnosti soudu ve smyslu § 5 o. s. ř., ani ve smyslu § 118a odst. 2 o. s. ř.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 4581/2009, ze dne 25.11.2010)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně J. L., zastoupené JUDr. J. R., advokátkou se sídlem v B., proti žalované H. S., zastoupené JUDr. A. N., advokátem se sídlem v B., o určení právního vztahu, vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 21 C 222/2005, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. února 2009, č.j. 13 Co 5/2008-77, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Městský soud v Brně (dále již „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 13. srpna 2007, č.j. 21 C 222/2005-57, určil, že „L. S., byla ke dni 6.12. 2004 členkou D, stavebního bytového družstva se sídlem v B., K.é nám. 6, a nájemkyní bytu č. 14 o velikosti dvou pokojů, kuchyňského koutu a příslušenství, nacházejícího se ve 4. podlaží domu čp. 183 na ul. D. 13 v B. (dále též „předmětný byt“). Rozhodl též o náhradě nákladů řízení a o povinnosti žalované zaplatit státu specifikovaný soudní poplatek.

K odvolání žalované Krajský soud v Brně (dále již „odvolací soud“) v záhlaví citovaným rozsudkem změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že předmětnou žalobu zamítl a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (před soudem prvního stupně), že žalobkyně je povinna zaplatit státu specifikovaný soudní poplatek, a konečně že žalobkyně je povinna nahradit žalované specifikované náklady odvolacího řízení. Odvolací soud uzavřel, že v tomto případě směřovala žaloba žalobkyně, která je pouze jednou z dědiček L. S., k určení, že tato zůstavitelka byla ke dni své smrti členkou shora uvedeného bytového družstva a nájemkyní předmětného bytu. Práva a povinnosti, jež jsou obsahem tohoto členství, představují majetkový nárok zemřelé, který dosud nebyl v dědictví projednán. Konstatoval dále, že jestliže je více dědiců a tento majetkový nárok nebyl v dědictví projednán, vyplývá z toho, že až do doby než se tak stane, jsou všichni dědicové oprávněni a povinni ve vztahu k tomuto nároku společně a nerozdílně. Procesně se jedná v takovém případě o nerozlučné společenství. Z povahy tohoto společenství pak vyplývá, že rozhodnutí o věci samé se musí vztahovat na všechny spolčníky, kteří proto musejí vystupovat v řízení jako účastníci a pokud tomu tak není, což nastalo v této věci, je dán nedostatek věcné legitimace a žalobě nelze vyhovět již z tohoto důvodu.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně (dále již „dovolatelka“) prostřednictvím své advokátky včasné dovolání, jehož přípustnost odvozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a uplatňuje v něm dovolací důvody ve smyslu § 241a odst. 2 písm. a) (tj. že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci) a písm. b) (tj. že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci). Naplnění prvně uvedeného dovolacího důvodu dovolatelka odůvodňuje tím, že polemizuje s právním názorem odvolacího soudu o nerozlučném společenství s argumentem, že „před podáním žaloby se dohodla s ostatními dědici, že žalobu podá samostatně,

když tito neměli zájem na tom, aby se účastnili soudního procesu. Souhlasili ovšem, že pro případ, že žaloba bude úspěšná, v dodatečně projednání dědictví uzavřou dohodu, podle které se dědičkou členského podílu a členkou družstva stane právě žalobkyně.“ Pokud by vycházela dovolatelka z právního názoru odvolacího soudu o tom, že nerozlučné procesní společenství dědiců má ten dopad, že musí být všichni dědicové účastníky řízení, pak o této skutečnosti měla být soudem prvního stupně poučena ve smyslu § 118a o. s. ř. Nebylo-li účastníku potřebné poučení poskytnuto, ačkoli se tak mělo z objektivního hlediska stát, je dovolatelka toho názoru, že tím došlo k porušení ustanovení § 118a o. s. ř. a řízení před soudem prvního stupně je z tohoto důvodu postiženo vadou. Odvolací soud je v systému neúplně apelace výrazně omezen v možnosti zjednat nápravu v uvedeném směru jinak, než kasací rozhodnutí soudu prvního stupně. Na podporu tohoto právního názoru dovolatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky (ze dne 16. března 2004) „sp. zn. 149/2002.“ Druhý dovolací důvod dovolatelka vymezuje s tím, že pokud do rozhodnutí soudu o dědictví jsou dědici považováni za vlastníky celého majetku patřícího do dědictví a jsou tedy z právních úkonů, týkajících se věci nebo majetkových práv patřících do dědictví oprávněni a povinnosti vůči jiným osobám společně a nerozlučně, přičemž jejich dědičný podíl vyjadřuje míru, jakou se navzájem, tj. mezi sebou nikoli osobám třetím, podílejí na těchto právech a povinnostech, má dovolatelka za to, že je třeba s přihlédnutím k ustanovení § 513 obč. zák. u věřitelské solidarity konstatovat, že kdokoli z věřitelů může žádat celé plnění a dlužník je povinen splnit v celém rozsahu tomu, kdo o plnění požádá první. Proto ve sporech s jinými osobami, týkajících se věci nebo majetkových práv patřících do dědictví, by se uvedený vztah dědiců k zůstavitelově majetku neměl projevit, jak uvádí odvolací soud účastí všech dědiců v řízení, ale tím, že při následném dědičném řízení z něj bude soud vycházet. Z těchto důvodů dovolatelka navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky rozhodnutí obou soudů zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaná se k podanému dovolání dovolatelky písemně nevyjádřila.

Napadené rozhodnutí odvolacího soudu bylo vyhlášeno před 1. červencem 2009, kdy nabyla účinnosti novela občanského soudního řádu provedená zákonem č. [7/2009](#) Sb., Nejvyšší soud České republiky (dále též „Nejvyšší soud“ nebo „dovolací soud“) jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) proto vzhledem k bodu 12 přechodných ustanovení v článku II uvedeného zákona dovolání projednal a rozhodl o něm podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 30. června 2009.

Po zjištění, že dovolání proti rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 o. s. ř. oprávněnou osobou (účastníkem řízení) řádně zastoupenou advokátem, jímž bylo dovolání též sepsáno (§ 241 odst. 1, 4 o. s. ř.), Nejvyšší soud dovedl, že dovolání proti meritornímu výroku rozsudku odvolacího soudu je sice přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., neboť směřuje proti rozsudku odvolacího soudu, kterým byl změněn rozsudek soudu prvního stupně, není však důvodné.

Jak již shora bylo uvedeno, dovolatelka v dovolání brojí proti rozsudku odvolacího soudu skrze dva uplatněné dovolací důvody týkající se jednak nesprávného právního posouzení věci a dále jiné vady, jež zatěžuje odvolací řízení v důsledku absence poučení dovolatelky ze strany odvolacího soudu (soudu prvního stupně) ve smyslu ustanovení § 118a o. s. ř.

Nesprávným právním posouzením je omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav. O mylnou aplikaci se jedná, jestliže soud použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo aplikoval sice správný právní předpis, ale nesprávně jej vyložil, popř. jestliže ze skutkových zjištění vyvodil nesprávné právní závěry.

Odvolací soud po zopakování důkazů v odvolacím řízení též zjistil, že dědici po zůstavitelce L. S. byli kromě dovolatelky, též J. S. a J. S., kteří dědictví neodmítli, a dále že předmětem projednání dědictví po zůstavitelce nebyla členská práva a povinnosti k předmětnému bytu. Tato skutková zjištění, jež

ani dovolatelka nerozporuje, považoval odvolací soud za zásadně významná pro právní posouzení v již shora podrobně osvětleném směru. S právním názorem, jenž v dané věci zaujal odvolací soud, Nejvyšší soud se zcela ztotožňuje, neboť je aplikačním vyústěním následující hmotněprávní a procesněprávní úpravy a také důsledkem reflexe konstantní judikatury dovolacího soudu, od níž se Nejvyšší soud nemá důvod ani v tomto případě jakkoliv odchýlit.

Jak již správně připomenul v odůvodnění písemného vyhotovení dovoláním napadeného rozsudku odvolací soud, dědictví se nabývá smrtí zůstavitele (srov. § 460 obč. zák.). K nabytí dědictví zůstavitelovým dědicem však nedochází jen na základě smrti zůstavitele. Právní úprava dědického práva vychází z principu ingerence státu při nabývání dědictví; předpokládá mimo jiné, že dědictví po každém zůstaviteli musí být soudem projednáno a rozhodnuto, že řízení o dědictví se zahajuje i bez návrhu a že v řízení o dědictví musí být projednán také majetek, který při původním projednání a rozhodnutí dědictví nebyl znám (nebyl zjištěn). Podle rozhodnutí soudu o dědictví (§ 175q o. s. ř.) se dědictví nabývá s účinností ke dni smrti zůstavitele. V době od smrti zůstavitele až do rozhodnutí o dědictví pravomocným usnesením soudu tu nemůže být jistota, s jakým výsledkem řízení o dědictví skončí (zejména, kdo se stane zůstavitelovým dědicem a jak bude vypořádáno dědictví mezi více zůstavitelovými dědici). Proto zanechal-li zůstavitel více dědiců (jako v tomto případě), projevuje se stav, jaký tu vzniká v době smrti zůstavitele až do vypořádání dědiců pravomocným usnesením soudu, také v jejich vzájemných vztazích k majetku patřícímu do dědictví. Musí být vzato v úvahu, že vypořádání dědiců má sice účinky ke dni smrti zůstavitele, že však do vypořádání pravomocným usnesením soudu není jisto, jak budou jejich práva a povinnosti k dědictví upravena. Uvedený „zvláštní“ vztah dědiců k zůstavitelově majetku má mimo jiné za následek, že až do vypořádání dědiců pravomocným usnesením soudu jsou dědici považováni za vlastníky celého majetku patřícího do dědictví (všech věcí a majetkových práv zůstavitele) a že z právních úkonů, týkajících se věcí nebo majetkových práv patřících do dědictví, jsou oprávněni a povinni vůči jiným osobám společně a nerozdílně, přičemž jejich dědický podíl vyjadřuje míru, jakou se navzájem podílejí na těchto právech a povinnostech. Ve sporech s jinými osobami, týkajících se věcí nebo majetkových práv patřících do dědictví, se uvedený vztah dědiců k zůstavitelově majetku projevuje tím, že mají postavení tzv. nerozlučných společníků (§ 91 odst. 2 o.s.ř.), neboť jde o taková společná práva a povinnosti, že se rozhodnutí ve sporu musí vztahovat na všechny dědice (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26.7.2001, sp. zn. 20 Cdo 1921/99, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 24, ročník 2000, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10.11.1999, sp. zn. 21 Cdo 1820/99, publikovaný v časopise Soudní judikatura pod č. 67, ročník 2000, a zprávu projednanou a schválenou občanskoprávním kolegiem býv. Nejvyššího soudu ČSR dne 18.6.1982, Cpj 165/81, uveřejněnou ve Sbírce soudních rozhodnutí s stanovisek pod č. 49, ročník 1982). Rovněž Ústavní soud České republiky (dále již „Ústavní soud“) zaujímá obdobné judikované závěry. Např. ve svém usnesení ze dne 5. prosince 2005, sp. zn. I. ÚS 365/04 (in www.nalus.usoud.cz) vyložil tento právní názor: „V ustanovení § 91 o. s. ř. je upraveno procesní společenství jako takové, přičemž odstavec druhý tohoto ustanovení upravuje tzv. společenství nerozlučné. V nerozlučném společenství mají účastníci taková společná práva nebo povinnosti, že se rozhodnutí o věci samé musí vztahovat na všechny účastníky, kteří vystupují na jedné straně sporu. O takové společenství jde právě v případě, kdy se uplatňují nároky týkající se majetku zůstavitele, který dosud nebyl v dědickém řízení vypořádán. Z povahy nerozlučného společenství mj. vyplývá, že neúčastní-li se řízení všichni nerozluční společníci, nemůže být návrhu vyhověno pro nedostatek věcné legitimace.“ K dovolací argumentaci dovolatelky, která oponuje shora judikovaným závěrům, lze snad ještě dodat, že pokud by se některý z dědiců nezúčastnil řízení, nebyl by pravomocným rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 159a odst. 1 o. s. ř. pochopitelně ani vázán.

Lze tedy uzavřít, že dovolací důvod podle § 241a odst. 1 písm. b) o. s. ř. založený na tvrzení dovolatelky, že dovoláním napadený rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, dovolatelkou nebyl uplatněn důvodně.

Zbývá nyní posoudit relevanci dovolatelkou druhého uplatněného důvodu, jímž dovolatelka namítá, že odvolací soud v řízení nepřistoupil k poučení dovolatelky ve smyslu § 118a o. s. ř., dospěl-li k závěru o nerozlučném společenství účastníků, což podle názoru dovolatelky představuje ve smyslu § 214a odst. 2 písm. a) o. s. ř. naplnění jiné vady, která zatěžuje odvolací řízení, a pro kterou by odvolací soud měl napadený rozsudek odvolacího soudu, stejně jako (pro naplnění téže vady) i rozsudek soudu prvního stupně zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Dovolatelka bez dalšího odkazuje (en bloc) na celé ustanovení § 118a o. s. ř., které však v jeho čtyřech odstavcích upravuje odlišné procesní situace, z nichž pro aplikaci toho kterého procesního postupu soudu musejí být osvědčeny skutečnosti, jak jsou předvídané v hypotézách těchto procesních pravidel chování.

Tak první odstavec § 118a o. s. ř. stanoví, že ukáže-li se v průběhu jednání, že účastník nevyličil všechny rozhodné skutečnosti nebo že je uvedl neúplně, předseda senátu jej vyzve, aby svá tvrzení doplnil a poučí jej, o čem má tvrzení doplnit a jaké by byly následky nesplnění této výzvy.

Taková procesní situace v případě dovolatelky evidentně nenastala, neboť dovolatelka řádně precizovala žalobní skutek včetně žalobního petitu a proto nebylo zapotřebí jí popsaným procesním způsobem signalizovat, že je nezbytné doplnit žalobu v její narativní části, resp. přistupovat ke zrušení rozsudku soudu prvního stupně [§ 213 b odst. 1, 2, § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř.; srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. srpna 2003, sp. zn. 29 Odo 850/2001, in www.nsoud.cz.]

Druhý odstavec téhož zákonného ustanovení zase stanoví, že má-li předseda senátu za to, že věc je možné po právní stránce posoudit jinak než podle účastníkovy právního názoru, vyzve účastníka, aby v potřebném rozsahu doplnil vyličení rozhodných skutečností; postupuje přitom obdobně podle odstavce 1.

Poučení účastníků řízení postupem podle ustanovení § 118a odst. 2 o. s. ř. přichází v úvahu jen tehdy, jestliže možné jiné právní posouzení věci vyžaduje doplnění vyličení rozhodujících skutečností (a navržené důkazů je prokazující), významných z pohledu skutku, který je předmětem řízení. Smyslem tohoto ustanovení je, aby účastníkovi nebyla zamítnuta žaloba proto, že neunesl břemeno tvrzení, aniž byl poučen, že takové břemeno má a že účastníku nelze zamítnout žalobu, protože neunesl důkazní břemeno, aniž by byl poučen, že takové břemeno má [srov. např. náleží Ústavního soudu České republiky (dále již „Ústavní soud“) ze dne 3. října 2006, sp. zn. I. ÚS 212/06, in www.nalus.usoud.cz].

Ust. § 118a odst. 2 o. s. ř. tedy doléhá na právní situace, kdy účastník nevymezil v žalobě, resp. ve svém podání některou z podstatných (pro rozhodnutí ve věci) zásadně významných skutečností, při jejichž osvědčení by bylo lze takto (v důkazním řízení) zverifikovaný skutek subsumovat pod jiné pravidlo chování, které soud v rámci aplikační úvah nalezl k užití, nikoliv na situaci, kdy - z pohledu účastníkem sledovaného procesního výsledku - je třeba v zásadně významných skutkových momentech zcela změnit (tedy nikoliv pouze doplnit) nejen skutkovou podstatu věci, ale též i (z ní vycházející) žalobní návrh (podání), který by měl soud při osvědčení takto vyličeného skutku převzít do svého rozhodnutí. Hraničním limitem, kdy ještě lze a kdy naopak již nelze poučovat účastníky o doplnění skutkových okolností či (úpravě) žalobního návrhu (podání), je zde okruh (uvažováno z pohledu soudu) otázek, které lze účastníku (ještě) signalizovat (zprostředkovat k řešení) na podkladě procesních norem, nikoliv v důsledku poučení o hmotném právu, neboť ve smyslu ust. § 5 o. s. ř. soudy poskytují účastníkům (pouze) poučení o jejich procesních právech a povinnostech, přičemž tato zásada není prolomena ani postupem soudu ve smyslu ust. § 99 odst. 1 o. s. ř. [(probrání věci s účastníky za účelem dosažení smíru mezi účastníky) srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27.11. 2008, sp. zn. 10 Co 344/2007, in ASPI].

Z vyloženého je zřejmé, že ustanovení § 118a odst. 2 o. s. ř. znemožňuje vydávání

„nepředvídatelných“ rozhodnutí, tj. rozhodnutí, která se při absenci soudního poučení (signalizace jiného právního posouzení věci soudem učiněné ve formě poučení účastníka o nutnosti doplnění vylíčení rozhodujících skutečností) odvíjejí od zcela jiné hmotněprávní situace, než kterou žalobce prostřednictvím vylíčení rozhodujících skutečností v podané žalobě sledoval, a vedle dalších procesních institutů obsažených v civilním procesním kodexu tak spoluvytváří podmínky k naplnění principu řádného a spravedlivého procesu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Nutno přitom dodat, že v posuzované věci se nejednalo o interpretaci a aplikaci citovaných hmotněprávních a procesněprávních ustanovení, která by v předchozí době podléhala judikatorní nestabilitě (naopak, daná problematika je dlouhodobě jednotně soudy interpretována a aplikována), pročež by bylo nezbytné – např. v intencích nálezu Ústavního soudu ze dne 20. dubna 2001 – zabývat se možným (dalším) dosahem poučovací povinnosti, aby bylo v takovém výjimečném případě učiněno zadost principu spravedlivého procesu.

Konečně poukaz dovolatelky na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. března 2004, sp. zn. 29 Odo 149/2002 (in www.nsoud.cz) není důvodný, neboť právní názor dovolacího soudu: „Nebylo-li účastníku poskytnuto poučení ve smyslu ustanovení § 118a o. s. ř., ač se tak mělo z objektivního hlediska stát, je řízení před soudem prvního stupně postiženo vadou. To platí i tehdy, měla-li absence takového poučení původ v jiném právním posouzení věci. V systému neúplné apelace odvolací soud k vadě spočívající v absenci poučení podle § 118a o. s. ř. nepřihlédne ve smyslu § 212a odst. 5 o. s. ř. jen tehdy, jestliže účastník na poučení podle § 118a o. s. ř. nereagoval poté, co mu je řádně poskytl přímo odvolací soud.“, se odvíjel od situace, kdy se odvolací soud neztotožnil s názorem soudu prvního stupně, že žalobce je aktivně legitimován k uplatnění předmětného peněžitého nároku. Dovolací soud k tomu uvedl, že kdyby k témuž úsudku dospěl již soud prvního stupně, musel by – v intencích § 118a odst. 3 o. s. ř. – žalobce poučit, že dosud nenavrhl důkaz potřebný k prokázání tvrzení, že je oprávněn uvedenou částku sám vymáhat, vyzvat jej, aby takový důkaz označil bez zbytečného odkladu, a poučit jej o následcích nesplnění této výzvy, když obdobné závěry platí i pro úvahy odvolacího soudu o bezdůvodném obohacení; odtud pak byla formulována zmíněná právní věta, kterou dovolatelka v této věci ovšem nepřiléhavě použila ke své dovolací argumentaci. Z uvedeného je zřejmé, že dosah poučovací povinnosti v citovaném rozhodnutí se (výhradně) odvíjel od narativního vymezení žaloby ve vazbě na v úvahu se nabízejí možné (oproti soudu prvního stupně) jiné právní posouzení věci.

Závěrem lze tedy k dosahu aplikace ustanovení § 118a odst. 2 o. s. ř. uvést, že se tato poučovací povinnost vztahuje k narativní stránce žaloby a (logicky také) k jejímu promítnutí do žalobního petitu. Není a s ohledem na rovnost účastníků v řízení a zásady fair procesu ani nemůže být tento institut chápán jako prostředek k poučení, resp. k signalizaci, zda při (posuzováno podle hmotného práva) participaci dalších účastníků (a případně kterých účastníků) by bylo možné žalobcem (skrze již precizovaná skutková tvrzení a žalobní návrh) vymezený předmět po právní stránce posoudit jinak. Nejvyšší soud proto setrvává na právním názoru, že poučení žalobce o tom, koho má žalovat nebo kdo v důsledku nerozlučného společenství má v řízení vystupovat na straně žalobce, není součástí poučovací povinnosti soudu ve smyslu § 5 o. s. ř., ani ve smyslu § 118a odst. 2 o. s. ř. Ostatně otázkou, zda jsou obecné soudy povinny poučovat účastníky podle § 5 a § 92 odst. 1 o. s. ř. (což lze analogicky vztáhnout též i na poučení ve smyslu 92 odst. 2 o. s. ř.), se zabýval i Ústavní soud např. ve svém nálezu ze dne 3. ledna 1996, sp. zn. I. ÚS 56/95, uveřejněném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazku 5, pod číslem 2, v němž zaujal právní názor, že takové poučení zřetelně vybočuje z mezí procesních pravidel sporu, oslabuje úlohu soudu jako nestranného orgánu a zakládá tak nerovnost mezi účastníky občanského soudního řízení.

V posuzované věci ze strany odvolacího soudu nepřicházel v úvahu ani postup předvídaný v ustanovení § 118a odst. 3 o. s. ř., podle kterého zjistí-li předseda senátu v průběhu jednání, že účastník dosud nenavrhl důkazy potřebné k prokázání všech svých tvrzení, vyzve jej, aby tyto důkazy

označil bez zbytečného odkladu, a poučí jej o následcích této výzvy. Jak je zřejmé, v případě dovolatelky nevyvstala potřeba navrhnout soudu důkazní prostředky k prokázání dovolatelkou tvrzených právně významných skutečností, a proto ani v tomto směru neměl odvolací soud žádný relevantní důvod přistoupit k takovému poučení.

V neposlední řadě nebyly splněny ani podmínky pro postup odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 118a odst. 4 o. s. ř. stanovícího, že při jednání předseda soudu poskytuje účastníkům poučení též o jiných jejich procesních právech a povinnostech; to neplatí, je-li účastník zastoupen advokátem nebo notářem v rozsahu jeho oprávnění stanoveného zvláštními předpisy.

Z toho, co bylo shora uvedeno, je tedy zřejmé, že v intencích dovolatelkou vymezeného dovolacího důvodu ve smyslu § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř. spočívajícího v tvrzení, že (odvolací) řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud pochybení odvolacího soudu neshledal, ani nezjistil další vady, resp. jiné vady, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí a k nimž je dovolací soud povinen v případě, že dovolání je přípustné, přihlídnout, i když nebyly v dovolání uplatněny (§ 242 odst. 3 o. s. ř.).

Dovoláním napadené rozhodnutí odvolacího soudu je tedy správné a proto Nejvyšší soud dovolání dovolatelky podle § 243b odst. 2 části věty před středníkem o. s. ř. zamítl.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Procesní společenství účastníků](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Odpovědnost za škodu](#)
- [Konkurs \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Mzda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oddlužení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Význam řízení](#)
- [Vzájemné plnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Věcná příslušnost](#)